

דברי הנפר

אין זה סוף העולם, כאשר האהבה
הולכת ומתפוגגת. זה חמור,
כאשר במקומה לא באה חברות.

אל תחלמי להיות נאהבת "כמו בסרטים".
את יודעת מה קורה עם כל האהבות הללו
כאשר מפסיקים לצלם אותם?

מתוך: "החיים זה לא אוניברסיטה" מאת תמר אבידר-אטינגר

גיליון מס 1889 * ד' בניסן תשס"ד * 26 במרץ 2004
כפר-הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

שבת שלום לכל קוראי העלון באשר הם.
 ה"סיפור" הבא, לקוח שוב מהאינטרנט, ולי הוא עשה את זה. מקווה שגם לכם. אני
 חושבת שזהו סיפור עם מוסר השכל מצויין לכל ההורים ולא רק לאבות.
 אז שיהיה לכם שבוע נפלא.

דורית בסו

אבא שוכח

שמע, בני: אני אומר זאת בעודך ישן, ואחת מכפות-ידיך הזעירות
 מקופלת מתחת ללחיך, ותלתליך הבלונדיים דבוקים למצחך הלח.
 חמקתי לבדי לתוך חדר-השינה שלך. לפני דקות אחדות, בעת שישבתי
 בחדר-המגורים וקראתי בעיתון, עלה בי גל גואה של חרטה. מתוך
 רגשות אשם, איפוא, באתי אל מיטתך.

ואלה הדברים שהרהרתי בהם, בני: כעסתי עליך היום. נזפתי בך בעת
 שהתלבשת, לקראת צאתך לבית הספר, משום שלא רחצת את פניך
 אלא רק מרחת אותם במגבת לחה. נזפתי בך על שלא צחצחת את
 נעליך. השמעתי קריאת-כעס בעת שהשלכת אחדים מחפציך על
 הרצפה.

גם בארוחת הבוקר מצאתי בך מומים. הנחת למשקה להישפך מכוסך על
 השולחן. בלעת את המזון מבלי שלעסת אותו. את מרפקיך הנחת על השולחן.
 מרחת שיכבה עבה מדי של חמאה על פת הלחם שלך. וכאשר יצאת לשחק, ואני הייתי
 בדרכי לרכבת - פנית אלי, ונפנפת בידך, וקראת "שלום, אבא!"
 ואני הזעפתי את פני אליך, ובתשובה אמרתי: "עמוד זקוף!"

ואז, החלה כל הפרשה מחדש בשעות אחר הצהרים המאוחרות. בעת
 שבאתי במעלה הכביש הבחנתי בך כשאתה כורע על ברכיך, ומשחק בג'ולות.
 בגרביך היו חורים. השפלתי אותך בפני חבריך, בכך שעמדתי על כך כי תצעד לפני
 בדרכנו הביתה. גרביים הן מוצר יקר - ואילו היית צריך אתה לשלם בעדם, היית נזהר
 יותר! תאר לך, בני, שדברים כאלה מושמעים על ידי אב!

הזוכר אתה, כיצד לאחר-מכן, בעת שישבתי בחדר המגורים וקראתי, נכנסת ברתיעה -
 ומעיניך ניבט מבט נפגע? כאשר הרמתי את עיני מן העיתון, וגיליתי חוסר סבלנות על
 שהפרעת לי, עמדת בדלת והיססת. "מה אתה רוצה?" אמרתי בנעימת קול נבחני.

לא אמרת דבר, אולם חצית את החדר במרוצה סוערת, וחיבקת אותי
 בצווארי ונשקת לי, וזרועותיך הקטנות התהדקו בחיבה שאלוהים הטוב
 החדיר ללבך, ושאף אם לא יגבו עליה - לא תוכל להדלדל. ואז הסתלקת, כשרגליך
 מדדות במעלה המדרגות.

ובכן בני, זמן קצר לאחר מכן, החליק העיתון שלי ונפל מידי, ופחד נוראי בא עלי. אמרתי לעצמי: איזה הרגל נורא, ומה מחולל בי הרגל זה? ההרגל של הטלת מומים, של השמעת דברי נזיפה - זהו התגמול שאני גומל לך על היותך ילד! אין זה, כמובן, שאין אני אוהב אותך, אלא שציפיתי ממך, הילד, יותר מידי. מדדתי אותך באמצעות קנה המידה של שנותיי שלי.

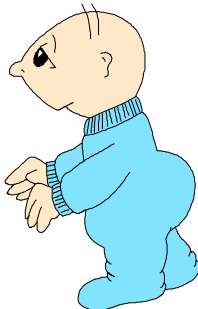
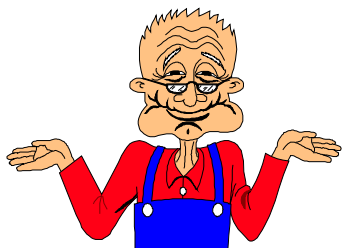
והרי באופייך יש הרבה שהוא טוב, ונאה, וכן. לבבך הקטן גדול הוא, כגודל השחר העולה מעל לגבעות הרחובות. הוכחה לכך שימש הדחף הספונטאני שלך לרוץ אלי ולנשק לי נשיקת לילה טוב. הלילה אין שום חשיבות לכל עניין אחר, בני. באתי למיטתך בחשכה ואני כורע לידה בוש ונכלם.

אין בכך כפרה של ממש. אני יודע שאילו הייתי אומר לך דברים אלה בשעות שאתה ער, לא היית מבין אותם. אולם מחר, מבטיח אני לך, אהיה אבא של ממש! אהיה לך חבר, ואסבול כאשר אתה סובל, ואצחק כאשר אתה צוחק. כאשר יעלה בי רמז כלשהו של חוסר סבלנות - אנשוק את לשוני. אוסיף לומר לעצמי, עוד ועוד, כאילו היה זה פולחן דתי: "אין הוא אלא ילד - ילד קטן!"

חושש אני כי נחפזתי וציירת לעצמי תמונה והנה אתה גבר. אולם עתה, כאשר אני מתבונן בך, בני, מכווץ ועייף במיטתך הקטנה, רואה אני כי אין אתה אלא תינוק. הן רק אתמול היית בזרועות אמך, וראשך נשען על כתפה. הרביתי לדרוש, הגזמתי.

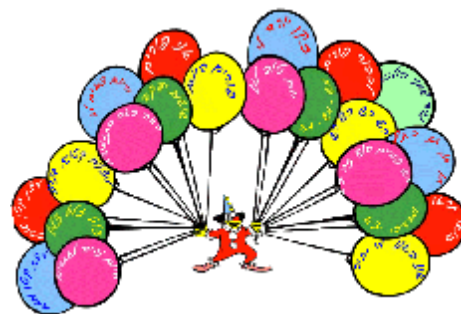
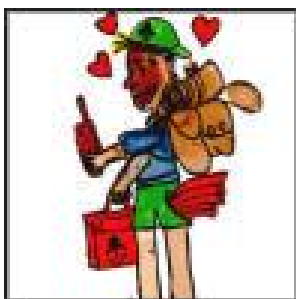
מוסר השכל - תמיד תקבלו את ילדכם ללא כל תנאי

ביקורת כשיטת חינוך של הורים היא שיטה חינוך שגויה. היא שמה את הילד תחת זכוכית מגדלת ומראה לו שלא סומכים עליו. היא מאירה את הילד באור שלילי, משפילה את הילד ומכניסה אותו למעגל פסימי - כי היא מתחילה בכך שאתה ילד לא טוב. זכרו! אין ילד לא טוב, אין ילד רע אבל יש ילד שלא טוב לו, יש ילד שרע לו. אף אדם בעולם לא יכול להיבנות משלילה אלא רק מנקודה של חוזק ולכן, עודדו את הילד- הראו לו מודל אנושי - שגם אתם טועים תנו לו את האומץ להיות בלתי מושלם - ובכך אתם נותנים לו כוח. נוצר מעגל אופטימי בונה, הילד לא יחשוש להתנסות בדברים חדשים, יוצרים לו חוויות חיוביות, מפרגנים ומעודדים אותו ובכך הבטחון העצמי שלו יעלה והוא ירגיש שווה ערך.



ימי הולדת

טרי לפינג דליה בוסקילה אילה אדלשטיין פלג בן-דוד	31/3	בטי עדר ענת ניצן (נכדה) נריה אגם אייל איסטון (נכד) הראל יוסף מרום ליאם סלע (נכד)	28/3
עדן מדר (נכד)	1/4	ג'אק בן-נתן ציפורה סמברג שונטל בסו קירי איסטון (נכדה) נעה גליק (נכדה)	29/3
עידן שובל רוני וגר ים בכר (נכדה קולט) ניצן ויסבקר	2/4	פנינה גולן צילה בן-רשף	30/3
אורלי גולדברג רון ינטיס עמליה סינה (נכדה)	3/4		



ימי נישואין

בת שבע ולורנס מרקוסון	29/2
סנדרה ומאור מסר	30/3
ברנדה והרי סמיט מרשה ואמיר גולן	2/4

פּרורִים

קשה קשה ללקט פירורים בקיבוץ, ובכל זאת –

- ** ילדי כיתות ד' / א' תמר של "מבוא גליל הגיעו לטיול לאבן התותח. הטיול היה בהדרכתו של גדי עמית אילן המאירי תיבל את הטיול בסיפורי המקום. בסוף הטיול חיכתה לילדים סעודה קלה ומתוקה בפארק. היה נפלא.
- ** ועוד מסיפורי ביה"ס. בשבוע שעבר חתמו את הנושא המסכם "בית אבי" בערב שירה שהתקיים כאן אצלנו באולם. הופעות הילדים היו מרשימות והשירים הגיעו מכל העולם. הערב היה מכובד מאוד, ויש שאומרים אפילו מרגש.
- ** ומביה"ס של הילדים הגדולים יותר – בימים אלו ממש מתקיימים הטיולים השנתיים של כפר-בלום בסימן הריגתו של השייח' יאסין. והשאלה הגדולה שנשאלת בבית ההורים היא – האם לשלוח את הילדים לטיול או לא? ואם כבר מדברים על השייח', מקור מוסמך מוסר ש"ד שרה" דורשים מהצבא כסא גלגלים חדש בתמורה לזה שהרסו.
- ** בבתי-הילדים מתחילות ההכנות לקראת חג הפסח. הילדים שרים שירי חג והניקיונות בעיצומם.
- ** וגם השנה בפסח האירוח הכפרי שלנו יהיה מלא עד אפס מקום.
- ** קורין גם מוסרת שמתגבשת הפתעה בחדר האוכל. ההנחה היא שבערך בעוד חודש כולנו נשמע עליה, ואם אתם ממש סקרנים אפשר לשאול את עובדי המקום.



- ** דו"ח מתגייסים מפי אבלין:
אוהד דבולט הסתפר והתגייס ביום שני. השמועות אומרות שיבלה את השנים הקרובות בגולן.
 גם **עידן בן-זאב** התגייס.
 והשבוע **זיו נוי** יעבור לאופנת הצבא.
 שרות קל ונעים לכולכם.

ולסיום סיפור הצלחה משלנו –
לוטן מזרחי עבר מבחן לתזמורת של "האיגוד הישראלי לתזמורות
 נוער" שאליו מגיעים נגנים מכל חלקי הארץ.
 כבר ביום שני הקרוב הוא יוצא למפגש בן ארבעה ימים בקרית-טבעון.
 גאים בכ לוטן.

**

בנימה אופטימית זו, ובברכת שבוע נעים
 הסתיימו הפירוורים לשבוע זה.

איריס.



פטיירות

ז' בניסן תשל"ב	1976	גב' הטי דויס
ז' בניסן תשמ"ג	1983	גב' אסתר שטיינהאור
ט' בניסן תשס"ב	2002	אנגה סגל

מכתב תשובה לקובי

לקובי ולחברים שלום,

קראתי את התגובה של קובי לאיתן ג. ב"דברי", ואני מזדהה ומעריכה מאד את גישתו של קובי. קובי יחסית חדש פה, אבל חברי הקיבוץ ודאי זוכרים שבעשר השנים האחרונות היו אין-ספור דיונים על מודל זה או אחר, וכיום יש הסכמה שהקיבוץ ההיסטורי כבר אינו רלבנטי, ואנו הולכים לאורח חיים פחות שיתופי.

בדיונים שהיו, לא מעט חברים ניסו שוב ושוב לשכנע את החברה שיש קודם להגדיר לעצמנו מה אנחנו רוצים להיות, ורק אחר-כך לבנות מודלים ארגוניים שיבטאו את רצון החברה. עד היום לא התקיים דיון אמיתי, מכבד, ללא גיחוך ולעג לדעות שונות, על השאלה הזאת!

חשוב לברר לעצמנו ללא לחץ, איזו חברה אנו רוצים?
האם איכות חיים פרושה רק כמה כסף יש לי, או גם איך חי השכן שלי, וילדיו?? מהו פער "סביר"?

מהי רמת חיים מינימלית הוגנת? האם איכות חיים פרושה גם לחיות בקהילה (קיבוץ?) בה אין ילד ללא חוגים, יישור-שיניים, יכולת לאכול עם בני-גילו, לצאת לבילויים ולקייטנה וכד'?
האם הערכה לאדם אצלנו תלויה רק (או בעיקר) בכמה כסף הוא "מביא", כוחו ועוצמתו, או תכונות נוספות – אולי אמינות, יושר, כבוד לדעות הזולת, עקביות, צניעות?

האם חבר שחסר את הכשרונות, הכוחנות, האנרגיות, הבריאות וגם המזל הדרוש לקבלת משכורת גבוהה, ומצד שני לא יודע "להסתדר" (לאכול, לתדלק, לנסוע וכד' על חשבון הענף, לנצל את נכסי הקיבוץ להכנסות פרטיות, או "סתם" לא להצהיר על הכנסותיו) - נידון לחיי עוני??

כמובן שלא כולם כאלה, אך יש, ובמודל הקיים יש כמובן יותר מבעבר...
האם נשכיל ליצור איכות חיים חברתית ולא רק אישית?

ואם נחליט לאחר דיון הגון, וחיפוש פשרות אמיתי, "לפרק את החבילה" ואת הערבות ההדדית, איזו פנסיה הוגנת נספק לחברים שלא זכו שיפקידו עבורם במשך שנים?? איזה פיצוי יקבל מי שלא למד על חשבון הכלל? איך נבטיח חיים הוגנים לחבר שאין לו ביטוחים סבירים?
גם בגרושין החוק מחייב לחלק שווה את הרכוש שנצבר בתקופת הנישואין...

ציטוט מדברי קובי: "אכן אין לי שום סיכוי מול איתן, בהסברה ובהשפעה על חברים, מסיבות רבות:

יכולתו הרטורית ושאר הכישורים יוצאי-הדופן שלו, והיסטוריה של מעורבות והשפעה מכרעת על כל מרכיבי החיים כאן בכפר הנשיא."
ואכן התסכול רב, כי אין בינינו בשנים האחרונות הקשבה מתוך כבוד לדעות אחרות, של אנשים עם פחות יכולות שכנוע.



השתררה פה אוירה בה קשה מאד לבטא דעות מנוגדות לדעת החזקים כלכלית, ולזכות בהקשבה.

דעות שונות, וחיפוש מתמיד אחרי פשרות, הם בסיס לכל ארגון בריא.
לצערי, למרות "אמנת כנרת" שניסחו חברים שחיפשו פשרה של WIN – WIN, תחושת עוינות ושמחה לאיד קיימות בכפר הנשיא בכמות גוברת, ושמעות לא מבוססות מפוזרות ומשרתות, לרוב, מטרות אישיות.

אוירה זו (של "המטרה מקדשת את האמצעים", של "בעל המאה הוא בעל הדעה", השתלחות אישית לפעמים, וקבלת שמועה חד-צדדית כעובדה, ללא בדיקה אמיתית), והתנהגות חלק מאיתנו כתוצאה (צפויה, הרי כולנו בני אדם, ורוצים לחיות ברמה סבירה) של "החבר אחראי לפרנסתו" פוגעות בחברת כפר הנשיא לא פחות מהמצב הכלכלי.

גם חלק מבני המשק, שכולנו רוצים בחזרתם, סולדים מאווירה זו, ומהחומרנות הגואה כאן (כמו בעולם שבחוץ) ולא דווקא מהמבנה הקיבוצי והמצב הכלכלי.

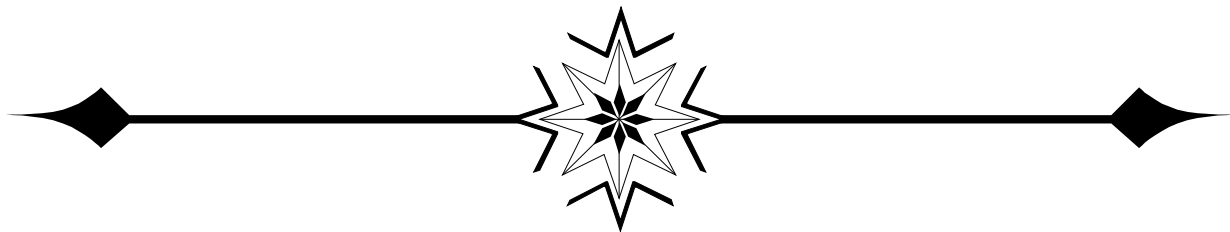
ציטוט מדברי קובי: "הדרך הנכונה היא: לבדוק מהו המבנה הראוי לכפר הנשיא של היום, המבטא נכון את אורחות החיים ומטרות הקבוץ לשנים הבאות, ורק אחר-כך למסד מבנה אחר, אם יהיה נחוץ."
וברור שתמיד עלינו להתייעל ולחסוך, ולשאוף למינהל תקין ושקוף.

יש לנו מנהל קהילה מקצועי בגישור, הקשבה וחיפוש פשרות אמיתיות.
והנה הוא מבטא דעה של חברים שמזמן נואשו, הרימו ידיים.
חברים שחסרים את הכוחנות הדרושה כשמולם קבוצה חזקה של חברים מסודרים כלכלית.

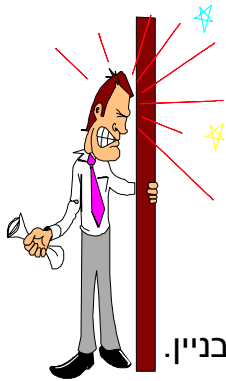
האם נוכל לעלות על דרך השיחה הפתוחה, ללא איומים מרומזים, ללא פתיחת פערים בלתי נתפשים, וללא שיחות אין-סופיות על מודלים ומספרים כאלה ואחרים, במקום שיחה וחיפוש פשרה על אורחות חיינו ?

אני קוראת לחברים שחושבים בצורה דומה, לבטא את דעתם בפומבי.

רחל גינת



חלם זה כאן



פעם בנו בניין חדש בחלם, ובשביל זה חפרו בור. חפרו וחפרו, והייתה ערימה גדולה של אדמה ליד הבור. נזדעק חלמאי אחד ואמר- עצרו את העבודה מיד, יש בעיה גדולה מאוד. מה נעשה עם ערמת האדמה הגדלה והולכת, הרי כך לא נוכל לבנות כאן בניין.

ישבו החכמים וטכסו עצה, עד שהציע מישהו פתרון מזהיר. בואו נחפור בור נוסף ולתוכו נפנה את ערמת האדמה. שמחו מאוד כל החכמים כי אכן נמצא הפתרון. למחרת נחפר עוד בור, ובעוד הזיעה ניגרת ממצחם של העובדים נזדעק חלמאי אחר ואמר- עצרו את העבודה. מה נעשה עם הערמה של הבור השני? שוב ישבו החכמים שלושה ימים ושלושה לילות, דנו בבעיה ואז הציע הגאון שבחבורה עצה מהממת, נחפור עוד בור, אבל הפעם הרבה יותר גדול כך שיכיל גם את האדמה של הבור השני וגם את של עצמו... (מספרים שהבורות היו מתאימים ומאושרים לפי תקן הבורות של וורשה וגם נחפרו באישור וברשות).

הסיפור משעשע מפני שהוא קרה שם רחוק מאתנו, אבל כשזה כאן אצלנו בקיבוץ, ואני עובר ליד הערמות האלה לפחות פעמיים ביום, אז זה מרגיז, מרגיז לפחות פעמיים ביום.

חכמינו בנו סביבם גדר ועשו אותה עם חורים קטנים, כדי שאפילו גנבים קטנים לא יכנסו. מכיוון שלא יכלו לצאת החליטו ופתחו שער, ומכיוון שמטבעו של שער שיהיה פעם פתוח ופעם סגור, שמו עליו שומר שיפתח ויסגור לפי הצורך, וגם שישמור על השער שלא ייגנב. והשומר היה עסוק מאוד בלפתוח ולסגור את השער, ולראות מי נכנס ומי יוצא ובאיזו שעה, והיה באמת שמח. רק מה, הייתה בעיה, שלפעמים אנשים טיפשים, הרבה יותר טיפשים מחכמינו, טעו בדרכם ובאו מהר לשער, ונתקעו בו. שנאמר זה השער צדיקים וטיפשים יבואו בו. וגם הייתה בעיה קטנה, אבל קטנה מאוד, שגנבים ואנשים רעים היו נכנסים ויוצאים דרך החורים הקטנים שברשת של הגדר, אבל זה באמת לא חשוב. שמו החכמים אור שיאיר את השער ואת סביבתו, אבל האור סנוור את הנהגים שהיו טיפשים ממילא, והם המשיכו להיכנס בשער. מה עשו החכמים? תלו שלטים- כאן כפר הנשיא, זהירות שער, זהירות קיבוץ וכו'. אבל הטיפשים לא קראו את השלטים בזמן, והמשיכו להיכנס בשער (הסגור). וגם נכנסו בשער מהצד של הקיבוץ, שמה אין שלטים שיגידו להם שיש שער...

לאחר התייעצות ממושכת גם עם מהנדס המועצה של וורשה ובתאום עם מ.ע.צ, ועם כל הרשויות לפי כל התקנים וכל החוקים בנו החכמים פסי האטה. לא אחד ולא שניים אלא שלושה פסי האטה אדירים לפני השער, וגם תלו פנס למעלה, כדי שהטיפשים יסתכלו למעלה ולא יראו את פסי ההאטה הללו העתידיים לרסק אותם לחתיכות קטנות קטנות.

והכל לפי מחקר, שטיפשים בחתיכות קטנות לא יכולים לעשות נזק לשער כל כך גדול וחזק.

השלב הבא כנראה יהיה שיתכנסו החכמים לטכס עצה איפה יחכה האמבולנס הקבוע לקורבנות, וכן מוסך נוסף למכוניות מרוסקות, מבלי להטריד את מנוחת התרנגולות.

ולעצם העניין:

ככה לא בונים חומה וככה לא פותרים בעיות. לא חופרים בור נוסף בשביל לפתור את הבור הקודם. זה מטריד, ומעבר לכך זה מסוכן. נהג מבולבל וישנוני שמגיע אלינו בטעות בשעת לילה מאוחרת מגיע מהר ולא קורא שלטים, הוא יאבד שליטה על רכבו בסבירות גבוהה, וגם אין בידו לעצור כשרכבו מרחף באוויר.

צריך:

א. להוריד את פסי ההאטה מיד.

ב. להשאיר את השער פתוח לרווחה חוץ מימי מתיחות וחירום, כמו מבצע שלג שהיה או מלחמת גוג ומגוג שתהיה.

ג. ואם בחרתם להשאיר את השער סגור בשביל לעצבן את הטובים ולהדחיק את הרעים, אז אפשר לשים כמאתיים מטר לפני השער נורית כחולה מהבהבת כמו משטרה וזה מיד יוריד את המהירות של הנהגים הזרים, ויגביר את ערנותם. כמו כן פסי הרעדה שרק מרעידים ולא עושים שום נזק, ושלטים אדומים ומחזירי אור- "האט מחסום לפניך". שלושה שלטים כאלה זה אחר זה יעשו את העבודה. צריך להשתמש במינוח מחסום ולא שער. ויש להחליף את הרמזור הצהוב באדום, כי הצהוב נבלע בין אורות פנסי הרחוב לעומת אדום שיש בו משמעות אחרת.

ד. צריך לחשוב היטב אם אלה חכמינו אז אולי מקומם בחלם!?

אודי אגם



נית בלונד

הרגע לו חיכינו הגיע!

אני שמח לבשר לכם שיש מזגנים חדשים בכל החדרים, כפי שהבטחנו. המחיר יעלה החל מחודש מרץ ל-20 ש"ח למיטה ללילה. הסבר על הפעלת המזגנים יינתן בניפרד. תהנו מהשהייה בחדרים, ותשמרו על תקינות המזגנים.

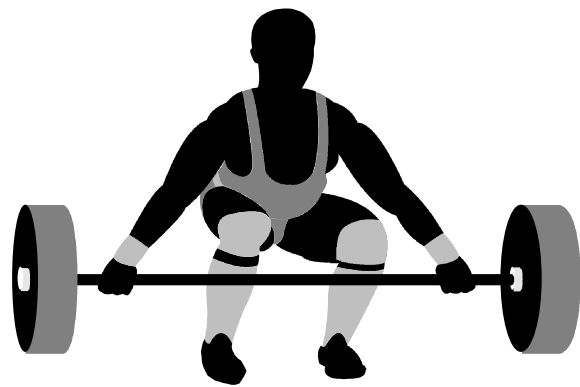
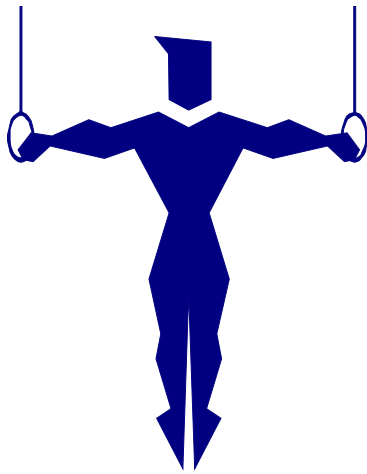
למכירה מזגני חלון מבית בלונד. לבנים הצעירים, לנעורים ולחיילים מחיר ליחידה 200 ש"ח. מזגן אחד לכל דורש. על המיקום ויום מרוכז לביצוע המכירה תבוא הודעה.

כל הקודם זוכה.

מחדר הכושר

לאור ההענות והפעילות הרבה בחדר הכושר, אנו מעונינים לחדש ולשפר את מכשירי הכושר השונים.
אם יש לכם מכשיר כושר כזה או אחר שאינו בשימוש, אנו מאד נשמח לקבל / לקנות אותו.
כמו כן, אנו מאד זקוקים לתרומות כספיות כדי לרכוש ולשפר את חדר הכושר. חברים, בני משק מכאן ומבחוץ - מי שיכול לעזור לנו - כל תרומה תתקבל בברכה.
יש ליצור קשר עם אנדי או לאה.

תודה, אנדי ולאה



מהמרפאה 1

אנו מבקשות להזכיר לציבור המבקרים במרפאות החוץ של קופ"ח - אם אתם מקבלים מרשם לתרופה (כל תרופה), אנא קנו אותה במקום. לא תמיד יש לנו את התרופות כאן והמחיר כאן ובקופ"ח, הוא אותו מחיר.

מהמרפאה 2

החל מיום ראשון 28.3.04, ועד להודעה חדשה, בדיקות דם יהיו:
בימי ראשון מהשעה 07:30
ובימי שלישי מהשעה 07:00

להזכירכם - בחוה"מ פסח - 5.4 עד וכולל 12.4, מתקיימות בדיקות דחופות בלבד, עקב עבודה מצומצמת במעבדות.

ועוד על אורי איתם

בתאריך כ"ג ניסן, תשס"ג, בסמוך לחג הפסח שנת 2003, יצאו מספר בני נוער לטיול מיטיבי לכת בנחל רחף במדבר יהודה. ביניהם **אורי איתם**, בן 23, שהתארס שבוע קודם לכן וטייל עם חברתו. לקראת סוף הטיול, כאשר היו בדרכם החוצה מהנחל, החלה לפתע סערת רוחות עזה. אבן גדולה נעתקה ממקומה ומגובה רב נחתה על ראשו של אורי ופצעה אותו אנושות. החילוץ של אורי, בנם הבכור של גידי ומירב* איתם מעצמונה, אך זמן רב בשל הקושי להגיע למקום.

אורי הגיע לבית החולים עם פגיעת ראש קשה ביותר ואושפז במחלקה לטיפול נמרץ. לאחר מספר חודשים הוא הועבר לבית לוינשטיין ברעננה כשהוא בהכרה אך אינו מתפקד באופן עצמאי.

לאחר חודשים ארוכים של אישפוז, אורי חזר הביתה להמשך טיפול ושיקום. אורי, כאמור אינו מתפקד עצמאית והוא סיעודי באופן מלא. את הטיפול היומיומי באורי, מבצעים הוריו, אחיו ואחיותיו. מעבר לטיפול היומיומי אורי זקוק לטיפול מקצועי בתחומים רבים – פיזיותרפיה, ריפוי בעיסוק, ריפוי בדיבור, מעקב נוירולוגי ועוד.

בגלל שאורי נפצע בתאונה אישית, הסיוע של הגורמים הרשמיים הינו מוגבל ביותר. במיוחד בימים אלו של צמצום סל הבריאות (לדוגמה, קופת החולים מזכה את אורי ב 12 טיפולי פיזיותרפיה בשנה, בלבד, והוא זקוק לפחות לחמישה טיפולים בשבוע!). המרחק בין גוש קטיף, שבו גרה המשפחה, לאזור המרכז, מכביד ומייקר כל טיפול. מי שרואה מקרוב את התמודדות המשפחה עומד משתאה נוכח הגבורה היומיומית, ההיערכות המשפחתית המיוחדת ובעיקר האמונה העזה והאופטימיות. מירב וגידי נושאים בגבורה בעול שיקומו של אורי, אבל אין באפשרותם לעמוד לבד בהוצאות הכספיות העצומות הנדרשות כדי לטפל באורי בבית ובכדי לקדם אותו. לכן הוחלט לפנות למשפחה המורחבת, לחברים ולקרובים, שסייעו וייקלו על המעמסה הכלכלית, מתוך תקווה שכך נזכה, ולו במעט, להקל על סבל המשפחה.



תרומות ניתן לשלוח ל"פעמונים"
בית אל
מזרח בנימין
חשוב לציין שהתרומה היא עבור

קרן מספר 780
ניתן לתרום גם בכרטיס אשראי בטלפון 1-800-351012
ארגון "פעמונים" תשלח קבלה לכל תורם

תבורכו משמייים
"קרן אורי"
אפריים גולדשטיין ויהודית ירוסלביץ

*מירב היא בת קבוץ כפר הנשיא, לשעבר **מירב ארנברג**, ואת המכתב הזה הוציאה לתפוצה באי מייל שלומית עדר ליפשיץ, חברתה.

